

O hereckých snech

Rozhovor s Danielou Bakerovou

S Danielou Bakerovou jsme si domluvily schůzku po včerejším večerním představení Premiéra mládí, během kterého dokázala v kůži temperamentní, rázovité Simony obecenstvo přesvědčit o tom, že život začíná teprve po šedesátce.

**Pro roli Simony jste musela „dozrát“.
Čím Vás role tak uchvátíla, že jste se rozhodla na ni počkat?**

Za prvé mě uchvátíla tím, že ji hrála Annie Girardot, herečka, pro kterou to bylo napsáno. Ta paní mě uchvátíla ještě v době, kdy jsem byla klavíristka. Původně jsem totiž vystudovala klavír, kompozici a dirigování. Její fotku jsem nosila v žákajdě jenom proto, že se mi líbila. Hrála tak fantasticky, že jsem z ní byla úplně hotová. Takže mě v životě nemohlo

potkat nic lepšího. A za druhé jsem strašně toužila hrát představení s někým, s kým se herecky doplňuju. Bylo mi jedno, jestli je to chlap nebo ženská. Lidé se totiž spoléhají na herecký výkon a mě strašně baví fantazie. Hrát role, které jsou napsané úplně kompletně, včetně kostýmů, a u kterých už víte, do jakých mezí můžete zajít, je samozřejmě krásné, ale v této hře (*Premiéra mládí, pozn. red.*) si musíte společně s režisérem a s partnerkou spoustu detailů sami přidat. Ze začátku jsme experimentovali, ale teď jsme představení dali tvář, takže se neimprovizuje. V Premiéře mládí není moc akce, takže kdybychom teoreticky byly my dvě o berlích, tak můžeme sedět na zadku a celé to odvyprávět.

pokračování na str. 4

...Medajlonek

foto: J.P. Kříž

Daniela Bakerová se narodila 13. srpna 1946 v Bratislavě. Na Bratislavské konzervatoři vystudovala klavír, kompozici a dirigování. V roce 1971 absolvovala obor herectví na brněnské JAMU. Zahrála si ve filmech *Vrchní, prchní, Kam nikdo nesmí a Nevěrné hry* i v televizních seriálech *Arabela, Dynastie Nováků* a *Vlak dětství a naděje*.

Jindřiška Jochová, studentka SOŠ Luhačovice

Ohlédnutí za včerejškem

Dušan David Pařízek

Režisér představení Premiéra mládí

Narodil se 10. srpna roku 1971 v Brně. Od útlého dětství vyrůstal v Rakousku, Švýcarsku, Nizozemí a posléze Německu. V roce 1994 se vrátil zpět do Čech. Vystudoval srovnávací literaturu a divadelní vědu na Univerzitě Ludwiga Maximiliana v Mnichově a režii na pražské Divadelní fakultě AMU.

Od roku 1991 překládá (např. hry Alexandra Klimenta, Karla Steigerwalda, Bertolta Brechta). Ještě během studií na DAMU nastudoval v roce 1997 se svými třemi spolužačkami hru rakouského

autora Wenera Schwaba **Prezidentky**. Tato kultovní inscenace byla na repertoáru Divadla Na zábradlí a posléze Divadla Komedie až do ledna tohoto roku. Ke Schwabovým textům se vrátil ještě dvakrát. V roce 1999 režíroval jeho text **Lidumor aneb Má játra beze smyslu** a v roce 2003 Schwabovu pravděpodobně nejdrastičtější hru **Antiklimax**. Se souborem Pražského komorního divadla, v té době ještě putujícího divadelního seskupení, které na sebe od prvopočátku pravidelně upozorňovalo svou vyhraněnou dramaturgií a inscenační praxí, realizoval řadu dalších projektů, jako např. **Otčinu** Karla Steigerwalda či **Bandity** podle klasické hry Friedricha Schillera **Loupežníci**.

Od sezony 2002/2003 působí jako ředitel a jeden z kmenových režisérů Divadla Komedie. Střídavě režíruje také v Německu, od roku 2002 pravidelně působí v Kolínské činohře (Schauspiel Köln). Dvakrát byl nominován na Cenu Alfreda Radoka, se svými Prezidentkami získal cenu primátorky města Brna na mezinárodním festivalu Setkání (1998). Jeho inscenace Antiklimax byla nominována za sezónu 2003/2004 na Cenu Sazky a Divadelních novin. V současnosti je českou kritikou vnímán jako jeden z nejkontroverznějších divadelních režisérů. Mezi jeho oblíbené herce patří, např. Vanda Hybnerová, Jana Krausová, Gabriela Míčová a Ivana Uhlířová.

Veronika Jarošáková, studentka SOŠ Luhačovice

...dnes uvidíte **SKLENĚNÝ ZVĚŘINEC**

v podání...**Buranteatru**

foto: www.buranteatr.cz

„Zvěřinec je hra napsaná o době, kterou žijeme teď.“ (Janusz Klimsza)

Může být nějaká divadelní hra něžná a zároveň krutá? **Skleněný zvěřinec** jistě takovou hrou je. Ačkoliv byla hra napsána už v roce 1944, mnozí se v ní najdou i dnes.

Hlavním hrdinou hořké komedie, jejímž

autorem není nikdo jiný než Tennessee Williams, je skladník Tom Wingfield. Ačkoliv pracuje ve skladě, cítí se být ve skutečnosti básníkem. Kvůli jeho lásce k poezii mu hrozí vyhazov z nevalně placené práce a doma také nemůže rozvíjet svůj básnický talent, protože mu v tom brání stísněné podmínky bytu 1+1, který sdílí se svou nezaměstnanou

hyperaktivní matkou a postiženou sestrou (otec již rodinu dávno opustil). Přitom by stačilo tak málo, koupit auto a rozjet se vstříc dálkám. Ale kde vzít peníze, když z malého platu živíte matku, jež vás neustále dusí svou přehnanou láskou, a navíc ještě máte na krku sestru, která se ne a ne provdat. Celá hra připomíná osud samotného autora – také se po celý život nedokázal odpoutat od své rodiny.

Jak obyčejný skladník, který našel zalíbení v poezii, vyřeší svou svízelnou situaci? Podaří se Tomovi najít klid na vlastní tvorbu, nebo si svět nikdy nepřečte jeho verše? A proč se vlastně hra jmenuje Skleněný zvěřinec?

Jestli chcete znát odpovědi na tyto otázky anebo se jen odreagovat v pohodové atmosféře Lázeňského divadla při sledování jedné z velkých her moderní literatury, neváhejte a přijďte se podívat ve středu 25. 8. v 19:30. Představení pro vás zahraje brněnské divadlo Buranteatr, jehož představiteli jsou především nedávní absolventi JAMU.

Tomáš Gajdošík, student SOŠ Luhačovice

Buranteatr

Buranteatr je nezávislý divadelní spolek. Vznikl v roce 2004 v Olomouci původně pod poetickým názvem Tramtarie. Zakladateli se stali studenti Divadelní fakulty JAMU Michael Zetela a Jan Šotkovský, neboť cítili potřebu realizovat své vlastní představy o divadle. Chtěli vytvořit nové pojetí divadla, než mají ta existující. Vlastně chtěli vytvořit jakýsi protiklad k Moravskému divadlu Olomouc a zaujmout i „nedospělé“ studentské publikum. Jejich snem bylo divadlo v

podobě klubu podobné těm, která vznikala na počátku vlny malých českých divadel v 60. a 70. letech. Avšak po roce kvůli finančním potížím přesídlil spolek do Brna, kde vznikla umělecká agentura Buran, pod níž se později hrála i některá představení přenesená z Olomouce.

Buranteatr má již poměrně široký okruh stálých spolupracovníků především z řad nedávných absolventů a studentů Divadelní fakulty JAMU. Repertoár vychází z moderní dramatiky jak světové (Williams, McDonagh), tak i české (Smoček, Uhde), rovněž

uvádí i vlastní tvorbu zejména pro děti. Prakticky všechny texty nabízejí tragikomický pohled na svět (namátkou *Obraz, Sexuální perverze v Chicagu, Pan Polštář* nebo *Zvěstování*), což souzní s pohledem na svět samotného divadla. Hlavní záměr Buranteatru je soustředěn k čistě herecké práci, a proto jsou volena díla, která hercům nabízejí mnohověstevnaté, žánrově nejednoznačné zpracování postav, která provokují tvořivost herců.

Lucie Borková, studentka UP Olomouc

Psaním se vypsát z reality

Tennessee Williams

Tennessee Williams, vlastním jménem Thomas Lanier Williams, se narodil 26. března 1914 ve státě Mississippi. Byl to významný americký dramatik a představitel psychologického dramatu 20. století.

Inspiraci pro svá díla nacházel Williams mnohokrát ve svém dětství a vlastní

rodině. Jeho otec Cornelius Williams jako obchodní cestující nebýval často doma. Děti tak ovlivnila především matčina přísná, puritánská výchova. Díky opakovaným rodičovským hádkám kvůli otcovu pití strávil Williams se sourozenci většinu svého mládí u prarodičů z matčiny strany.

www.cs.wikipedia.org

pokračování na str. 3

Tennessee Williams

pokračování ze str. 2

Blízký vztah si Tennessee utvořil jen ke své duševně choré sestře Rose Williamsové, která většinu svého dospělého života strávila v psychiatrických nemocnicích a po podstoupení lobotomie se stala nesvéprávnou.

Vzdělání získal Tennessee Williams na střední škole v St. Louis, poté studoval na univerzitě v Missouri žurnalistiku,

školu však nedokončil. Prvním Williamsovým úspěchem bylo drama *Skleněný zvěřinec* a od roku vydání této knihy se živil jako dramatik. Mezi jeho další významné hry patří, např. *Tramvaj do stanice Touha*, *Tetovaná růže*, *Kočka na rozpálené plechové střeše* nebo *Léto a dým*.

Ve svých hrách se Williams nechával inspirovat vlastními zkušenostmi, především ze svého mládí. Jeho hrdinové jsou většinou prostí lidé, často zachycuje postavení ženy ve společnosti. Postavy z

jeho her mnohdy utíkají do světa iluzí, neboť žijí ve světě, v němž jsou utlačováni přílišnou hierarchií hodnot, tradicemi a konvencemi. A bohužel pro ně, divadlo je jediné místo, „kde si člověk najde čas na problémy lidí, kterým by přibouchl dveře před nosem, kdyby přišli do jeho kanceláře žádat o práci.“ (Tynan Kenneth, Tennessee Williams, Profiles, 1990). Jeho hry se díky své dramatičnosti staly častými předlohami filmů.

Jindřiška Jochová, studentka SOŠ Luhačovice

Štěstí je udržet si ve stáří přednosti mládí

Včerejší představení **Premiéra mládí** bylo neobvyklé svou strohostí, co se rekvizit týče. Odehrát celou inscenaci pouze se třemi židličkami je jistě náročné, ale přesto velmi efektní. Na to je třeba mít skutečné herecké citění, dokázat diváky vtáhnout do děje, rozpoutat jejich představivost, aby s herci sdíleli jejich slasti a strasti odehrávající se v příběhu.

Obě herečky jak paní Divíšková, tak paní Bakerová spolu tvořily naprosto se doplňující hereckou dvojici, jejich síly a schopnosti byly vyrovnané, čímž hru a její celkové vyznění vyzdvihly. Obě dokázaly zvýraznit rozdílnost povah obou postav, ale také nalézt rysy, které je spojují v jejich touze po životě. Textu plného ironie, ale i jisté melancholichnosti a obav z opuštěnosti se zhostily skvěle a my, i když jistě nemáme věk na to pochopit, jaké je to mít strach ze stáří, vycítily jsme stísněnost a strach hlavních

foto: J. P. Kříž

hrdinek a soucítily s nimi. Přestože se happy end nekonal a Simona (Daniela Bakerová) a ani Renata (Nina Divíšková) se nepodívaly na 7700 ostrůvků, obě jsme byly z představení nadšené a doufáme, že jsme jej neviděly naposled.

*Lucie Vlková a Veronika Jarošáková,
studentky SOŠ Luhačovice*

foto: J. P. Kříž

Dobrý den, zlatička!

PR TEXT

Zdarte děcka, tak sem sa teda šla včera podívat na to divadlo. Bylo to fakt výborné. Premiéra mládí, uplně sem sa do toho vcítala. Hlavně sem byla dost natěšená na tú dvojku Divíšková – Bakerová a popravdě mňa vůbec nezklamaly. Došlo tam plno mojích vrstevníků, tak sem si zašla aj na plk, protože vrstevník je skoro jak spolužák.

Dneska určitě pujdu zas, taková akca, to si nemožu nechat ujít. Také sem si zašla na ty úžasné oplatky, šak víte, takové ty kulaté, jak do nich kúsnete a sype sa vám to všady, aj téj léčivéj vody sem sa napila. Jediné, co mňa překvapilo, byly ty

kelímky. To sem teda vážně nečekala, že dojedu do lázní a oni budú vincentku pit z kelímků. Čekala sem takové ty porcelánové násosky, šak je to aj celkem slavné, a ono nic. Zato sem zasej marně létala po téj kolonádě, popravdě potěj léčivéj vodě sem marně hledala, šak víte, ty...toalety. Márja, ale né ty šaty navečér.

Zitra mám v plánu projít obchody, dostala sem od starého 80 korun, že si mám prý kúpit neco na sebe. Nevim proč, ale mám takový divný pocit, že na mě poslední dobů šetří. Taky sa strašně těším na tú autogramiádu, bude tam aj

TetaBerta.cz

Kačer, toho taky znám z Křehkých vztahů. Pak že sledovat serinály je k ničemu. Tož sa mějte, děcka, a zase zitra. Čaute.

Vaše teta Berta.

Jindřiška Jochová, studentka SOŠ Luhačovice

O hereckých snech

Rozhovor
s Danielou Bakerovou

pokračování ze str. 1

Celé je to o tom, že ony (*hrdinky dramatu Premiéra mládí, pozn. red.*) putují z jednoho bodu do druhého a my musely vyplnit celý jevištní tvar a použít takové herecké prostředky, aby lidé pochopili nejen, kde jsme, ale i s kým mluvíme. Máme to mimochodem spočítáno, mluvíme s dvaceti čtyřmi postavami, které na jevišti nejsou. Jeden kritik o nás kdysi napsal, že je škoda, že Divadlo v Řeznické nemá dostatek finančních prostředků, a proto všechno hrají jenom dvě herečky. To mě tenkrát opravdu pobavilo (*smích*).

Je ve hře Premiéra mládí nějaká pasáž, jejíž ztvárnění Vám dělalo potíže? Nebo Vám role opravdu padla jako ulitá?

V té hře je určitá situace, kdy se rozsvítí hlediště a já jako postava musím jít až k divákům a na něco se jich zeptat. Ti lidi většinou neodpovídají, poněvadž se tváří, že tam ani nejsou. Každému je totiž nepříjemné, když mu na hlavu svítí světlo. Další je takzvaná žebrační scéna. Já od publika skutečně vybírám drobné, protože jsme ve hře jakože na mizině a potřebuju do klobouku dostat nějakou korunu. Čili musím diváky přinutit, ať mi hodí nějaký halíf. To je pro mě hodně nepříjemná scéna, ale je součástí hry. Má v ní svůj význam a posouvá děj. Cimický (*Jan Cimický - autor českého překladu Premiéry mládí, pozn. red.*) říkal, že je role Simony pro mě jako stvořená, ale jsem na ni mladá, což byla tenkrát pravda. Dneska, po deseti letech, už je to všechno v pořádku (*smích*).

Vaše rozhodování o budoucí divadelní

partnerce ovlivnil sen. Pomáhají Vám takto sny častěji?

To je krásná otázka. Ani netušíš proč. Já jsem teď dotočila film s panem Janem Švankmajerem, který je jenom o tom. Sen je vlastně produkt našeho nevědomí a to nevědomí odněkud pramení, takže sny jsou takovým pomocníkem v životě každého člověka. Ten film ještě nemůžeš znát, bude mít premiéru až v listopadu, teď půjde na festival do Benátek. Já v něm hraju psychoanalytičku, která sny rozebírá. Všechno jsou to tak strašně moudré kecy a já jsem z té role byla naprosto nadšená. Je to přechod od energické Simony k bílému plášti a brýlím. Budu strašně důležitá (*smích*). Sny samozřejmě pomáhají každému, i mně. Jen je problém v tom, když si je nezapamatuješ. Pak je to těžké. Já ve snech často lítám, často padám, podle toho, jestli mám trému nebo se naopak z něčeho raduju. Jsou rozhodně součástí lidského života.

V představení hrajete dvojjazyčně. Má slovenština v inscenaci i nějaký jiný záměr než „pouhé“ ozvláštňení?

Taky krásná otázka. Byl to nápad pana režiséra, protože chtěl, abychom byla každá úplně jiná. Celou tuto hru samozřejmě Honza Cimický přeložil do češtiny. A já jsem se ji česky naučila, protože jsem česká herečka. Ale potom překladu se z mé postavy vytratila temperamentnost, kterou do ní vložila Annie Girardot, protože pařížský argot byl nahrazen vulgarismy. A já, i když v civilu nemám pro slůvko daleko, jsem najednou byla za sprostáčku. To ze Simony dělalo opravdu krávu, takovou nějakou babiznu, kterou ona vůbec není. Ona je vdova, je nešťastná. Bohužel představení začíná tím, že se silně opije, takže svůj projev má prošpikován pomocnými slůvky. Ale já jsem panu režisérovi řekla, že ty

vulgarismy říkat nebudu. Nesnáším je a to nejenom na jevišti. Proto jsem je začala vynechávat a najednou jsme si byly s Ninou podobné. Ona hraje starou pannu, profesorku, která, když se řekne nějaké hrubší slovo, omdlívá. Najednou se začaly vytrácet charaktery obou postav. To je přesně to, co do té hry nepatří. My musíme být každá naprosto jiná. Někde uprostřed se obě povahy malinko protnou a na konci je postava Niny Divíškové tak odvážná, až diváka překvapí, ale pochopitelně to musí přijmout a přijme to. Dušan Pařízek (*režisér Premiéry mládí, pozn. red.*) zjistil, že jsem se narodila v Bratislavě a zeptal se mě, jestli bych nemohla hrát ve slovenštině. Já jsem řekla: „Ty ses zbláznil, já všechny repliky umím česky.“ On tvrdil, že přehodit text do slovenštiny není žádný problém. Ale je to velký problém. Slovenština je sice jazyk, kterému všichni rozumí, ale naučit se text tak, aby Nina věděla, že se jedná o narážku, není jednoduché. Navíc některá slova mají ve slovenštině jiný rod než v češtině. Nakonec jsme vše museli přepsat a já jsem se svůj text musela dva týdny před premiérou naučit celý ve slovenštině.

Karolína Schönbaumová, studentka UP Olomouc

Divadlo je jako fotbal

Rozhovor
s Ninou Diviškovou

Dobrý den. Jaká byla Vaše první reakce, když Vám bylo nabídnuto kmotrovství letošního ročníku festivalu Divadelní Luhačovice?

My divadlo hrajeme rádi, takže jsem měla radost, samozřejmě. Navíc jsem z Moravy, takže cokoli, co se odehrává na Moravě, dělám ráda, ale to nebyl ten hlavní důvod. Hlavní důvod byl, že Miloslav Mejzlík nás sem pozval a že ještě budeme hrát jedno představení v sobotu, takže naše účinkování tady je spojené s prací a s milými lidmi. Tady v Luhačovicích jsou všichni strašně milí.

Jak moc Vás vyčerpává stominutové představení Premiéra mládí, během kterého jste neustále na prknech jeviště jen se svou kolegyní Danielou Bakerovou a přitom předvádíte tak skvělý výkon?

Je to velmi namáhavé. Daniela je zpocená, já jsem zpocená, kostým se odlepuje z těla, teda z obou těl (*smích*). Zvláště když do toho chce člověk dát energii a zábavnost, kterou to potřebuje, a taky zdůraznit pointu všech vtípů, to je namáhavé! Ale jestli se vám to líbilo, tak naše námaha stojí za to.

Předpokládám, že pro Vás příprava této inscenace nebyla z hlediska jazykového o moc náročnější než jiné, i když vaše kolegyně mluví svým rodným jazykem, tedy slovenštinou. Nebo se pletu?

Ne, za pár dní jsme si zvykli, protože vy možná ne, ale my jsme znali i ty inscenace slovenské, čili slovenština nám nedělala žádný problém. Daniela se naopak bála a říkala: „Ty se musíš naučit nové narážky.“ A já jsem odpověděla: „Prosím tě, já jsem četla slovenské knihy, protože nebyly tak cenzurované jako české. Za dvě stránky jsem nevěděla, že čtu slovensky.“ Takže slovenština pro mě nebyl problém. Taky si myslím, že díky slovenštině docela dobře funguje energie postavy Simony, kterou Daniela hraje, v tomto jazyce je opravdu taková srdečnější. A ještě ty vtípy! Během představení dojde ke třem jazykovým „nedorozuměním“, kdy se ptáme lidí na význam určitých slov, jestli jim rozumí. Jednou jsem takhle brumlala, protože jsem si koupila těžké boty z bazaru, které byly za 70 korun, a říkám:

„Tyhle boty budou snad dobré k těm svatebním šatům, v kterých hraju, budu jako stará Pipi Dlouhá punčocha.“ Pak jsem v nich měla čtyři hodiny zkoušet a ony byly tak těžké. Jednou takhle ráno jsem ve zkušebně obouvala ty boty a říkala si: „Já jsem blbá, co si vymyslím takový kraviny, pak nemůžu ani chodit. Mám být doma a proč vůbec sem jedem?“ a tak podobně jsem drmolila a Pařízek (*Dušan D. Pařízek – režisér představení Premiéra mládí, pozn. red.*) se tvářil, že to neslyší. Pak se otočil a říká: „Paní Nino, takhle to bude začínat.“ A já jsem říkala: „To určitě ne.“ A on: „To určitě jo.“ Takže nakonec z toho mého brblání vznikl začátek představení, kdy pomlouvám režiséry a kreslím prasátko (*ve hře představuje portrét pana režiséra Pařízka, pozn. red.*).

To jste mi zčásti zodpověděla na mou další otázku. Jak se Vám spolupracovalo s panem režisérem?

Bezvadně. On ostatní inspiruje a je fajn. Spousta věcí je jeho zásluha, třeba že je jeviště prázdné. Prostě to tam musí letět, hra musí mít rytmus, takže na to, aby se na jeviště přinesla postel, stůl nebo jiné kulisy, není čas. Představení nepotřebuje nic, jen dvě židle, dvě herečky a kufi.

Jako čerstvá absolventka DAMU jste odešla se skupinou studentů do ostravského divadla Petra Bezruče. Proč právě tam?

Od toho divadla jsme dostali nabídku. Jejich Divadlo mladých se tenkrát rozpadalo a my chtěli jít společně, protože jsme měli podobné názory. Ředitel Dittler nám dal nabídku nastoupit do ostravského divadla Petra Bezruče a my ji vzali. Bylo to fajn. Vyzkoušeli jsme si, jak si představujeme kolektivní divadlo a rozuměli jsme si bez mrknutí oka. To považuju za důležité, protože divadlo je jako fotbal. Je to kolektiv a ten si musí absolutně rozumět, musí to být naprostá souhra. Jeden nahraje, druhý dá gól, třetí brání a čtvrtý chytá v brance. Je to podobné jako v muzice, např. v jazzu. Jeden dá motiv, druhý ho rozvine, třetí ho rozvine, čtvrtý ho zakončí, a tak si ho předávají.

Co Vás a Vaše kolegy vedlo k založení Činoherního klubu, který se pro vás stal na pětáctilet domovskou scénou? Bylo vám v ostravském divadle těsně, nebo jste chtěli divadlo

vlastní?

Ne, nechtěli, to Vostřý. Tenkrát se uvolnilo Ve Smečkách divadlo. Bývalo tam Rokoko a najednou tam bylo volné divadlo, tak jsme šli s velkým rizikem do Prahy. Já jsem měla už dvě děti a neměli jsme kde bydlet. Kolegové, kteří byli svobodní, spali v Horizontu, v divadle, ale se dvěma dětmi jsem nemohla u nikoho přespávat v předsíni. Proto jsme dost složitě sháněli byt a podařilo se. Kolega Adamíra, který předtím odešel z Ostravy do Prahy, mi poradil, jak to mám udělat. Takže jsme dostali krátkodobé smlouvy, protože se nevědělo, jestli se nové divadlo v Praze v té konkurenci chytne. Na prvních představeních jsme čekali, zda přijde dost lidí, ale za dva měsíce už před divadlem stály fronty. Podařilo se. Navíc to byla i pro divadlo šťastná doba, taková ta totalita. Když se řeklo poctivě Dobrý den, už to vypadalo, že je to protistátní. Lidi to tak prostě brali a brali divadlo za svoje, začali ho mít hodně rádi. Prvních pár let bylo báječných, byli v něm Pucholt, Hrzán, Somr, Jiřka Třebická, a vůbec prima parta.

Poté, co jste odešla z Činoherního klubu, jste umělkyní na volné noze. Máte stále dostatek pracovních příležitostí?

Nikdy jsem jich neměla tolik jako teď (*smích*). V tomhle jsem měla neuvěřitelné, až nepochopitelné štěstí.

Lucie Borková, studentka UP Olomouc

...Medajlonek

foto: Lucie Borková

Nina Divišková se narodila 12. července 1936 v Brně, kde i vyrůstala. Absolvovala DAMU, kde se seznámila se svým manželem Janem Kačerem. Svou hereckou dráhu započala v Ostravě a pokračovala v Činoherním klubu v Praze. Poté získala řadu rolí, jak velkých, tak malých. Účinkovala v divadelních hrách jako *Kráska z Leenane*, *Příběhy obyčejného šílenství* či *Dni matky* a rovněž v řadě filmů, např. *Setkání v Paříži*, *Kytice*, *Bolero*, *Nestyda* nebo *Máj*. V letošním roce drží jako kmotra ochrannou ruku nad 12. ročníkem festivalu Divadelní Luhačovice.

Jindřiška Jochová, studentka SOŠ Luhačovice

Pořadatelé:

Občanské sdružení Divadelní Luhačovice,
Střední odborná škola Luhačovice

Generální partner:

Lázně Luhačovice, a.s.

Hlavní sponzor:

Allianz pojišťovna a.s.

Podpora:

Město Luhačovice

Zlínský kraj

Akce je pořádána pod záštitou hejtmana Zlínského kraje
Stanislava Mišáka.

Program:

Christian Giudicelli PREMIÉRA MLADÍ

Úterý 24. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **DIVADLO V ŘEZNICKÉ, PRAHA**

Režie: Dušan D. Pařízek

Hrají: Nina Divišková, Daniela Bakerová

Tennessee Williams SKLENĚNÝ ZVĚŘINEC

Středa 25. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **BURANTEATR, BRNO**

Režie: Adam Doležal

Hrají: Ivana Plíhalová, Veronika Senciová, Michal Isteník,
Jaroslav Matějka

Stanislav Štepků SLOVENSKOČESKÉ TANGO

Čtvrtek 26. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **CAFÉ TEATR ČERNÁ LABUŤ, PRAHA**

Režie: Ivan Balad'a

Hrají: Zuzana Kronerová, Miroslav Zavičár / Jan Sedal,
Miluše Hradská, Eva Reitererová

Oscar Wilde ZLOČIN LORDA ARTURA SAVILA

Pátek 27. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **DIVADLO VIOLA, PRAHA**

Režie: Lída Engelová

Hrají: Dana Syslová, Kateřina, Jana Stryková, Jiří Štěpnička,
Jiří Hána, a další

Alma de Groe MRCHY ANEB ŘEKNI MI PRAVDU O SVĚ LÁSCE

Sobota 28. srpna 2010 | 19:30 hodin, Lázeňské divadlo Luhačovice

Divadlo: **INTIMNÍ DIVADLO PRAHA**

Režie: Irena Žantovská

Hrají: Dana Batulková, Dáša Bláhová, Nina Divišková,
Lenka Skopalová

www.divadelni.luhacovice.cz

DOPROVODNÝ PROGRAM:

Středa 25. srpna 2010 / 16:30 / Společenský dům Lázní Luhačovice
MUDr. JAN CIMICKÝ - JAK JSEM JE ZNAL ...

Beseda a vyprávění MUDr. Jana Cimického o zajímavých a slavných
hercích, které měl to štěstí osobně poznat a jejichž šarm a kouzlo
osobnosti zůstalo ve vzpomínce...

Vstup volný

Pátek 27. srpna 2010 / 16:30 / Společenský dům Lázní Luhačovice
NINA DIVIŠKOVÁ, JAN KAČER, MILOSLAV MEJZLÍK

"POVÍDÁNÍ": beseda s kmotry a prezidentem přehlídky s
autogramiádou, na které se můžete zeptat na cokoliv chcete ...

Vstup volný